GYLDENDALS JURIDISKE HÅNDBØKER

RUNAR NARVLAND

# Kontantytelser ved sykdom

GYLDENDAL

RUNAR NARVLAND

# KONTANTYTELSER VED SYKDOM

## SYKEPENGER, ARBEIDSAVKLARINGSPENGER OG UFØRETRYGD

GYLDENDAL

© Gyldendal Norsk Forlag AS 2021
1. utgave, 1. opplag 2021

ISBN 978-82-05-54315-7
Omslagsdesign: Kristin Berg Johnsen
Layout: Laboremus
Sats: HAVE A BOOK
Brødtekst: Minion Pro 10,5/15 pt

Alle henvendelser om boken kan rettes til
Gyldendal Akademisk
Postboks 6730 St. Olavs plass
0130 Oslo

www.gyldendal.no/akademisk
akademisk@gyldendal.no

Det må ikke kopieres fra denne boken i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering inngått med KOPINOR, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Kopiering i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

# Forord

I denne boka vil jeg gi en oversikt over reglene om rett til sykepenger, arbeidsavklaringspenger og uføretrygd.

Hensikten er at rettsanvendere på en enkel måte skal kunne skaffe seg oversikt over hvordan reglene blir praktisert i Trygderetten og i domstolene, og få henvisninger til relevant juridisk teori på området. Et fyldig noteverk bør gi alle som jobber med fagene, nyttig hjelp til å finne fram til relevante avgjørelser og mer dyptpløyende litteratur innen fagfeltet.

Jeg takker Trygderettens tidligere leder Knut Brofoss og advokatene Karstein Egeland og Ola Viken, som har lest gjennom hvert sitt manus om henholdsvis sykepenger, arbeidsavklaringspenger og uføretrygd og gitt mange nyttige tilbakemeldinger. De nevnte fagkonsulentene skal likevel ikke hefte for de utlegninger av regler og valg av dommer og kjennelser som er gjort i boka.

Jeg takker også mine redaktører Ida Charlotte Grændsen og Lisbeth Sefaniassen Eide for gode innspill og Kristin Preus og Eivind Solfjell

for god språkvask og kontroll av referanser. Stor takk også til min kone, Anne Høimyr, for gode faglige innspill og all støtte underveis i prosjektet.

Framstillingen bygger på relevante avsnitt i *Trygderett i et nøtteskall*, men er betydelig utvidet og oppdatert i denne boka.

Lysaker, januar 2021
Runar Narvland

# Innhold

KAPITTEL 1 INNLEDNING . . . . . 13
1.1 Rettskilder på folketrygdens område . . . . . 14
1.1.1 NAVs rundskriv . . . . . 15
1.1.2 Trygderettens praksis . . . . . 15
1.1.3 Trygdeforordning (EF) 883/2004 og EFTA-domstolens praksis . . . . . 16

KAPITTEL 2 SYKEPENGER . . . . . 18
2.1 Innledning om sykepenger . . . . . 18
2.2 Litt historikk . . . . . 19
2.3 Generelle vilkår for rett til sykepenger . . . . . 22
2.3.1 Opptjeningstid . . . . . 22
2.3.2 Tap av pensjonsgivende inntekt og minsteinntekt . . . . . 27
2.3.3 Arbeidsuførhet . . . . . 33
2.3.4 Yrkesuførhet . . . . . 43
2.3.5 Krav om arbeidsrelatert aktivitet innen åtte ukers sykmelding og om plikt til å medvirke . . . . . 43
2.3.6 Andre situasjoner som gir rett til sykepenger . . . . . 47
2.3.7 Sykepenger ved friskmelding til arbeidsformidling . . . . . 49
2.3.8 Gradert sykmelding . . . . . 50
2.3.9 Dokumentasjon av arbeidsuførhet . . . . . 50
2.3.10 Oppfølging mv. i regi av Arbeids- og velferdsetaten . . . . 52
2.3.11 Opphold i Norge eller i utlandet . . . . . 53

2.4 Sykepengesats og sykepengedager . . . . . 55
2.5 Graderte sykepenger . . . . . 58
2.6 Tilskott til arbeidsreiser . . . . . 59
2.7 Sykepenger til arbeidstakere . . . . . 60
2.7.1 Innledning om sykepenger til arbeidstakere . . . . . 60
2.7.2 Krav om tilknytning til arbeid . . . . . 62
2.7.3 Sykepenger fra arbeidsgiveren . . . . . 63
2.7.4 Sykepenger fra trygden . . . . . 68
2.7.5 Egenmelding . . . . . 69
2.7.6 Sykepengegrunnlaget . . . . . 70
2.8 Selvstendig næringsdrivende . . . . . 76
2.9 Frilansere . . . . . 81
2.10 Medlemmer med kombinerte inntekter . . . . . 82
2.10.1 Arbeidstaker og frilanser . . . . . 82
2.10.2 Arbeidstaker og selvstendig næringsdrivende . . . . . 82
2.10.3 Selvstendig næringsdrivende og frilanser . . . . . 83
2.10.4 Arbeidstaker, selvstendig næringsdrivende og frilanser . . 84
2.11 Særskilte grupper . . . . . 85
2.11.1 Sjømenn (§ 8-44) . . . . . 85
2.11.2 Fiskere (§ 8-45) . . . . . 86
2.11.3 Vernepliktige (§ 8-46) . . . . . 86
2.11.4 Inaktive (§ 8-47) . . . . . 87
2.12 Diverse andre bestemmelser om sykepenger . . . . . 89
2.12.1 Medlemmer med dagpenger under arbeidsløshet eller ventelønn m.m. . . . . 89
2.12.2 Medlemmer med uføretrygd . . . . . 89
2.12.3 Medlemmer mellom 62 og 70 år . . . . . 90
2.12.4 Opphold i helseinstitusjon eller fengsel . . . . . 90
2.13 Yrkesskadefordeler . . . . . 91
2.14 Litt om saksbehandlingen . . . . . 92

KAPITTEL 3 ARBEIDSAVKLARINGSPENGER . . . . . 96
3.1 Innledning om arbeidsavklaringspenger . . . . . 96
3.2 Litt historikk . . . . . 98
3.2.1 Rehabiliteringspenger . . . . . 98
3.2.2 Attføringspenger . . . . . 100
3.2.3 Tidsbegrenset uførestønad . . . . . 101

3.3 Tilknytning til Norge . . . . . 102
3.3.1 Forutgående medlemskap . . . . . 102
3.3.2 Opphold i Norge . . . . . 105
3.4 Aldersvilkåret . . . . . 109
3.5 Nedsatt arbeidsevne . . . . . 110
3.5.1 Hvilken betydning har redusert inntektsevne? . . . . . 117
3.5.2 Hva med kortvarig sykdom? . . . . . 120
3.6 Behov for bistand til å skaffe seg eller beholde arbeid . . . . . 121
3.6.1 Behov for aktiv behandling . . . . . 124
3.6.2 Behov for arbeidsrettede tiltak . . . . . 126
3.6.3 Fortsatt anses å ha en viss mulighet for å komme i arbeid . . . . . 128
3.6.4 Opphør av arbeidsavklaringspenger . . . . . 129
3.7 Meldeplikt . . . . . 129
3.8 Aktivitet med sikte på å komme i arbeid . . . . . 134
3.9 Reduksjon ved brudd på en bestemt aktivitetsplikt . . . . . 141
3.10 Oppfølging . . . . . 142
3.11 Varighet . . . . . 142
3.12 Alternative grunnlag for rett til arbeidsavklaringspenger . . . . . 145
3.12.1 Arbeidsavklaringspenger i stedet for sykepenger . . . . . 146
3.12.2 Arbeidsavklaringspenger til studenter . . . . . 146
3.12.3 Arbeidsavklaringspenger til et medlem som etablerer egen virksomhet . . . . . 147
3.12.4 Arbeidsavklaringspenger i perioder uten påbegynt aktivitet . . . . . 148
3.12.5 Arbeidsavklaringspenger i perioden som arbeidssøker . . . 148
3.12.6 Arbeidsavklaringspenger under behandling av krav om uføretrygd . . . . . 149
3.13 Beregning av arbeidsavklaringspenger . . . . . 149
3.13.1 Grunnlaget . . . . . 149
3.13.2 Arbeidsavklaringspengenes størrelse . . . . . 151
3.13.3 Reduksjon på grunn av samtidig arbeid . . . . . 152
3.13.4 Reduksjon på grunn av ytelser fra arbeidsgiver . . . . . 153
3.13.5 Opphold i institusjon . . . . . 153
3.14 Forhold til andre ytelser . . . . . 154
3.14.1 Arbeidsavklaringspenger og andre fulle ytelser fra folketrygden . . . . . 154
3.14.2 Arbeidsavklaringspenger og andre reduserte ytelser fra folketrygden . . . . . 155
3.14.3 Arbeidsavklaringspenger og ytelser etter annen lovgivning . . . . . 157

3.15 Arbeidsavklaringspenger ved yrkesskade . . . . . 157
3.16 Unntak fra kravet om melding om vedtak og unntak fra kravet om forhåndsvarsel . . . . . 158
3.17 Karensperiode og nytt krav om arbeidsavklaringspenger . . . . . 159
3.18 Tilleggsstønader til arbeidsrettede tiltak . . . . . 160
3.19 Lovspeil . . . . . 161

KAPITTEL 4 UFØRETRYGD . . . . . 163
4.1 Innledning om uføretrygd . . . . . 163
4.2 Inngangsvilkår . . . . . 164
4.2.1 Forutgående medlemskap . . . . . 165
4.2.2 Fortsatt medlemskap – vilkår for eksport av uføretrygd . . . . . 170
4.2.3 Aldersvilkåret . . . . . 172
4.2.4 Hensiktsmessig behandling og arbeidsrettede tiltak . . . 173
4.2.5 Sykdomsvilkåret og kravet til årsakssammenheng . . . . 180
4.2.6 Nedsatt inntektsevne. Uføregrad . . . . . 186
4.3 Uføretidspunktet . . . . . 193
4.4 Virkningstidspunkt . . . . . 195
4.4.1 Hovedregler . . . . . 195
4.4.2 Unntaksvis inntil tre års etterbetaling . . . . . 197
4.4.3 Unntaksvis tilbakevirkning ut over tre år . . . . . 203
4.4.4 Renter ved etterbetaling av uføreytelse . . . . . 205
4.5 Grunnlaget for beregning av uføretrygd og trygdens størrelse . 206
4.5.1 Omregnet uførepensjon . . . . . 207
4.6 Ung ufør . . . . . 210
4.6.1 Noen rettspolitiske betraktninger om stønad til unge uføre . . . . . 213
4.7 Reduksjon av uføretrygd på grunn av inntekt . . . . . 215
4.8 Barnetillegg . . . . . 220
4.8.1 Reduksjon av barnetillegg på grunn av inntekt . . . . . 223
4.9 Yrkesskade . . . . . 224
4.9.1 Antatt årlig arbeidsinntekt på skadetidspunktet . . . . . 227
4.10 Tillegg til uføretrygd for gjenlevende ektefelle (gjenlevendetillegg) . . . . . 229
4.11 Uføretrygd under opphold i institusjon . . . . . 230

4.12 Uføretrygd under straffegjennomføring ..... 231
4.13 Avkall på retten til uføretrygd ..... 231
4.14 Opptjening og beregning av gammel uførepensjon (og gammel alderspensjon) ..... 232

KILDER OG ANNEN NYTTIG LITTERATUR ..... 236

DOMMER OG KJENNELSER FRA HØYESTERETT ..... 240

STIKKORD ..... 243

VEDLEGG I – LOVTEKST SYKEPENGER ..... 249

VEDLEGG II – LOVTEKST ARBEIDSAVKLARINGSPENGER ..... 278

VEDLEGG III – LOVTEKST UFØRETRYGD ..... 294

VEDLEGG IV – MIDLERTIDIG FORSKRIFT VEDRØRENDE COVID-19 ..... 310

KAPITTEL 1

# Innledning

Bokas tre deler, sykepenger, arbeidsavklaringspenger og uføretrygd, dekker folketrygdlovens regler om kompensasjon for bortfall av inntekt på grunn av sykdom, skade eller lyte. Disse reglene står i folketrygdloven kapittel 8, 11 og 12 og utgjør en sentral del av folketrygdloven. Selv om reglene endres stadig oftere, har jeg likevel funnet det formålstjenlig å gjengi dem i vedleggene I til III bakerst i boka. Folketrygdloven blir mer og mer aktuell for jurister som følge av at Høyesterett stadig oftere må ta stilling til tolkningsspørsmål på trygderettens område. På side 240 har jeg listet opp 71 dommer og kjennelser fra Høyesterett som har betydning på dette området. Jeg har ellers vist til en rekke dommer fra lagmannsretten.

I boka vil jeg i tillegg til rettspraksis i noen utstrekning også vise til praksis fra Trygderetten. Saker som har blitt behandlet av NAV, kan i første omgang påklages til NAV Klageinstans. Vedtak i NAV Klageinstans kan deretter ankes inn for Trygderetten. Saken behandles i Trygderetten ved at et juridisk kyndig rettsmedlem tildeles saken, er rettens administrator, «setter rett» sammen med ett, to eller fire andre rettsmedlemmer og sammen med disse avgjør ankesaken i form av en kjennelse. Når sakens

art tilsier det, inngår et medisinsk kyndig og/eller et attføringskyndig rettsmedlem som et eller to av de nevnte rettsmedlemmene. Når jeg skriver «retten», uten at noe annet framgår av sammenhengen, viser det til den enkelte rett som har avgjort den aktuelle ankesaken, på samme måte som når jeg omtaler avgjørelser i lagmannsretten eller Høyesterett.

Når det gjelder utvalget av kjennelser, har jeg i stor utstrekning valgt kjennelser fra de senere årene, i tiltro til at praksis fra tidligere år er kjent for Trygderettens medlemmer og tatt hensyn til i den utstrekning man mener at eldre kjennelser er uttrykk for en korrekt praksis.

Paragraftegn uten annen henvisning er til folketrygdloven.

En liten andel av de kjennelsene som Trygderetten avsier, blir brakt inn for lagmannsretten. Nesten helt uten unntak skjer det ved at den private parten fremmer søksmål mot Arbeids- og velferdsdirektoratet, eventuelt mot Statens pensjonskasse eller en annen pensjonstilbyder. Se lov om anke til Trygderetten § 26.[1] Når det framgår at den private parten ikke fikk medhold i lagmannsretten, betyr det at lagmannsretten var enig med Trygderetten.

## 1.1 Rettskilder på folketrygdens område

Bruken av rettskilder på folketrygdens område er i utgangspunktet ikke ulik bruken på andre rettsområder. Tre rettskilder kan det være grunn til å nevne spesielt:

- NAVs rundskriv
- Trygderettens praksis
- Trygdeforordning (EF) 883/2004 og EFTA-domstolens praksis

1 Lov 16. desember 1966 nr. 9.

### 1.1.1 NAVs rundskriv

De aller fleste krav om trygdeytelser avgjøres av NAV uten å komme videre til Trygderetten. På mange av områdene dreier det seg om masse-saksbehandling, hvor ønsket om lik behandling og forutsigbarhet er framtredende. Dette forsøkes sikret ved at det på alle saksområder finnes detaljerte rundskriv som gir støtte til NAVs saksbehandlere i deres rettsanvendelse. For dem oppfattes rundskrivene som en bindende instruks, uavhengig av hva den enkelte saksbehandleren måtte mene om rettskildebildet. For andre rettsanvendere, i Trygderetten eller i domstolene, er rundskrivene ikke bindende. Det betyr likevel ikke at de er uten rettskildemessig interesse. I den utstrekning rundskrivene oppsummerer det som er å anse som en «fast og konsistent praksis»[2], vil de ha vekt som rettskilde, det vil si som forvaltningspraksis. Men ellers blir retningslinjene i rundskrivene bare betraktet som det Arbeids- og velferdsdirektoratet mener er en rett forståelse av rettstilstanden på området.

### 1.1.2 Trygderettens praksis

Trygderetten betegnes gjerne som et domstolslignende forvaltningsorgan.

Om betydningen av Trygderettens praksis viser jeg til Rt. 2005 s. 1757 avsnitt 45:

> «Partene har i denne saken i tillegg til avgjørelser av Trygderetten før vedtakelsen av folketrygdloven av 1997, også fremlagt et stort antall senere avgjørelser. Dette reiser spørsmål om hvilken rettskildemessig verdi avgjørelser av Trygderetten skal tillegges. Etter mitt syn må avgjørelser av Trygderetten tillegges vekt i den utstrekning de kan tas som uttrykk for eller har gitt seg utslag i en fast og konsistent praksis. Det som måtte være uttalt i den enkelte avgjørelse, kan derimot ikke tillegges selvstendig rettskildemessig betydning.»

2 Jf. nedenstående sitat fra Høyesterett.

Avgjørelser fra Trygderetten kan altså ha rettskildemessig vekt i den utstrekning de «har gitt seg utslag i en fast og konsistent praksis». Dette er også kommet til uttrykk i HR-2020-1193A (avsnitt 54), med henvisning til HR-2019-2193 (avsnitt 51) og ovennevnte Rt. 2005 s. 1757.

En enkelt kjennelse fra Trygderetten bør normalt ikke tillegges betydning ut over den konkrete saken som er til behandling, men om den tar stilling til et tvilsomt juridisk spørsmål, og samme rettsoppfatning kommer til uttrykk i senere kjennelser, bør NAV ta dette til etterretning, nevne praksisen i sitt rundskriv eller ta spørsmålet om en presiserende lovendring opp med sitt departement.

I noen tilfeller avsier Trygderetten sine kjennelser med forsterket rett (fem rettsmedlemmer). Grunnen vil da være at man ønsker å signalisere hva Trygderetten anser for å være riktig forståelse av regelverket på det aktuelle området. Bakgrunnen kan være at Trygderetten selv ikke har hatt en konsistent praksis, eller at man oppfatter at den lovforståelsen som har vært lagt til grunn i tidligere kjennelser, ikke har fått gjennomslag hos ankemotparten. Kjennelser avsagt med forsterket rett veier derfor tyngre rettskildemessig enn alminnelige kjennelser.

### 1.1.3 Trygdeforordning (EF) 883/2004 og EFTA-domstolens praksis

At EU-reglene har betydning for trygderettighetene, ser vi av det faktum at trygdeforordningen (EF) 883/2004 er gjort til norsk lov.[3]

En tvist mellom en privat part og staten vil i siste instans kunne bringes inn for EFTA-domstolen; eventuelt vil Trygderetten eller domstolene kunne forelegge en sak for EFTA-domstolen til uttalelse. Tilsvarende vil kunne skje i EU-landene, hvor EU-domstolen er rett instans. Uttalelser

3 Se forskrift 22. juni 2012 nr. 585 om inkorporasjon av trygdeforordningene i EØS-avtalen.

og dommer fra EU- og EFTA-domstolen er derfor viktige rettskilder ved tolkning av trygdeforordningens bestemmelser.[4] Et eksempel på at bestemmelser i trygdeforordningen går foran norsk lov, ser vi i ankesak TRR-2009-2265. (Borgarting lagmannsrett anmodet om rådgivende uttalelse fra EFTA-domstolen, se E-3/12.)

4 Se avgjørelser på Lovdata fra EFTA-domstolen (NLX6) eller fra EFTAs overvåkningsorgan (ESA)(NLXE), eller på Norsk Lovkommentar under Internasjonale rettskilder.

KAPITTEL 2

# Sykepenger

## 2.1 Innledning om sykepenger

Formålet med sykepenger er å gi kompensasjon for bortfall av arbeidsinntekt for yrkesaktive medlemmer som er arbeidsuføre på grunn av sykdom eller skade (§ 8-1).

Man snakker om sykepengeordningen, men i en viss forstand er det flere ordninger: en for arbeidstakere (§§ 8-15 til 8-33), en for selvstendig næringsdrivende (§§ 8-34 til 8-37), en for frilansere (§§ 8-38 og 8-39), en for medlemmer med kombinerte inntekter (§§ 8-40 til 8-43), en for sjømenn (§ 8-44), en for fiskere (§ 8-45), en for vernepliktige (§ 8-46) og en for inaktive (§ 8-47). Etter å ha redegjort for generelle vilkår skal jeg ta for meg de enkelte gruppene.

## 2.2 Litt historikk

Den første loven om sykeforsikring ble vedtatt 18. september 1909. Senere endringer ble vedtatt ved lover 6. april 1915, 6. juni 1930, 2. mars 1956, 15. mars 1957 og 9. juni 1961.[5]

En av de store milepælene etter at vi fikk folketrygden fra 1967, er den nye sykepengeordningen, som ble virksom fra 1. juli 1978.[6] Fra dette tidspunktet fikk *alle* arbeidstakere 100 prosent kompensasjon for bortfall av inntekt på grunn av sykdom.[7] Fra samme tidspunkt ble karensdagene fjernet.

Før dette hadde vi tre ulike grupper av arbeidstakere med rett til kompensasjon for bortfall av inntekt på grunn av sykdom:

Alle offentlig ansatte hadde (som nå) rett til full lønn under sykdom, herunder fra første fraværsdag. Tilsvarende gjaldt for enkelte andre som hadde oppnådd det samme gjennom sine arbeidsavtaler. Totalt utgjorde gruppen med 100 prosent dekning ca. 42 prosent av alle arbeidstakere.

En annen gruppe, som utgjorde ca. 34 prosent av alle arbeidstakere, hadde rett til 90 prosent av sin nettolønn under sykdom fra andre fraværsdag. Dette var arbeidstakere som var omfattet av andre arbeidsavtaler; viktigst var avtalen mellom LO og NAF (Norsk Arbeidsgiverforening, nå NHO). Man omtalte dette som LO–NAF-ordningen.

Den tredje gruppen, som utgjorde ca. 24 prosent av alle arbeidstakere, hadde kun trygdens ordning å holde seg til. For disse utgjorde sykepengesatsen 4 kroner per dag tillagt 1 promille av sykepengegrunnlaget opp til åtte ganger grunnbeløpet og 1 promille av 1/3 av sykepengegrunnlaget

---

5 Se detaljert historikk i Arbeids- og velferdsdirektoratets generelle rundskriv til folketrygdloven kapittel 8.

6 «Sykepengereformen». Se Ot.prp. nr. 68 (1976–1977). Forslagene bygget i stor utstrekning på innstillingen fra det såkalte Arbeidsgiverperiodeutvalget (NOU 1976: 23), avgitt 20. februar 1976.

7 Opp til et nivå på 6 ganger folketrygdens grunnbeløp (6 G).

mellom åtte og tolv ganger grunnbeløpet.[8] Det ble gitt forsørgertillegg med 4 kroner per dag for ektefelle og for hvert barn under 18 år. Det gjaldt en karenstid[9] på tre dager.[10] Uten forsørgertillegg ga dette en kompensasjon på ca. 1/3 på et gjennomsnittlig inntektsnivå for industriarbeidere.[11] Dersom vedkommende forsørget ektefelle og to barn, økte kompensasjonen til ca. 40 prosent.[12] For denne gruppen utgjorde en økning til 100 prosent kompensasjon derfor en enorm forbedring.

Noe som var nytt fra 1. juli 1978, var at det ble innført en såkalt arbeidsgiverperiode.

Arbeidsgiverperioden tilsa at arbeidsgiver ble ansvarlig for utbetaling av lønn under sykdom de første 14 kalenderdagene.[13] I tilfeller hvor arbeidsgiver ikke ville utbetale sykepenger, for eksempel fordi arbeidsgiver var i tvil om det forelå et reelt grunnlag for sykefraværet, kunne medlemmet henvende seg til trygdeforvaltningen, som kunne forskuttere sykepenger dersom grunnlaget for sykefraværet ble oppfattet som reelt. Trygdeforvaltningen kunne deretter kreve regress hos arbeidsgiver. Innføringen av arbeidsgiverperioden kunne derfor føre til uenighet mellom arbeidsgiver og arbeidstaker om rett til sykepenger i arbeidsgiverperioden og også mellom arbeidsgiver og trygdekontoret[14] med hensyn til refusjonskravet.[15] Av den grunn opprettet man Ankenemnda for sykepenger i arbeidsgiverperioden. Nemnda var satt sammen av en representant

8 Den gang utbetalt 6 dager per uke, noe som tilsa 312 utbetalingsdager i året.

9 Ventetid før sykepenger kunne begynne å løpe.

10 Se NOU 1976: 23 punkt 1.1.3.

11 Anslått til 5 G.

12 Forfatterens beregninger basert på at opplysningene i NOU 1976: 23 korresponderer med et grunnbeløp per 1. mai 1975 på 11 000 kroner.

13 Senere utvidet til 16 dager, som normalt tilsier 12 utbetalingsdager ved 5 dagers arbeidsuke.

14 Navn på det lokale organet i trygdeetaten før NAV ble etablert i 2006.

15 Som var navnet på det lokale kontoret i trygdeetaten før etableringen av NAV i 2006.